

**MESAJUL SFÂNTULUI PĂRINTE FRANCISC, SEMNAT DE CARDINALUL
SECRETAR DE STAT PIETRO PAROLIN, CU OCAZIA CELEI DE-A XLIII-A EDIȚII
A MEETINGULUI PENTRU PRIETENIA ÎNTRE POPOARE**

[RIMINI 20-25 AUGUST 2022]

De la Vatican, 21 iulie 2022

Excelenței Sale
Mons. FRANCESCO LAMBIASI
Episcop de Rimini

Excelența Voastră!

Sfântul Părinte Vă salută din suflet și Vă încredințează, prin intermediul meu, acest mesaj pentru următorul *Meeting pentru prietenia între popoare*, cu titlul «O pasiune pentru om». Cu ocazia centenarului nașterii Servului lui Dumnezeu Mons. Luigi Giussani, organizatorii, plini de recunoștință, doresc să amintească devotamentul său apostolic, care l-a determinat să întâlnească multe persoane și să ducă fiecareia dintre acestea Vestea cea Bună a lui Isus Cristos. A spus, de fapt, în discursul său la Meeting, în anul 1985: «Creștinismul nu s-a născut pentru a fonda o religie, s-a născut ca pasiune pentru om. [...] Iubirea pentru om, venerarea omului, duișoia pentru om, pasiunea pentru om, stima absolută pentru om».

Uneori pare că istoria și-ar fi întors spatele în fața acestei priviri a lui Cristos către om. Papa Francisc a subliniat acest lucru în numeroase ocazii: «Fragilitatea vremurilor în care trăim e aceasta: a crede că nu există posibilitate de răscumpărare, o mână care să te ridice de jos, o îmbrățișare care să te salveze, să te ierte, să te ajute, să te inunde cu o iubire infinită, răbdătoare, indulgentă, care te pune din nou pe direcție» (*Numele lui Dumnezeu este Milostivirea. O conversație cu Andrea Tornielli*, Città del Vaticano-Milano 2016, 31). Acesta este aspectul cel mai greu al experienței multora care au trăit singurătatea în timpul pandemiei sau a celor care au fost nevoiți să lase în urmă totul pentru a fugi de violența războiului. Atunci, iată că parabola bunului samaritean e azi mai mult ca niciodată un cuvânt cheie, pentru că e evident felul în care «oamenii, în adâncul lor, așteaptă ca samariteanul să le sară în ajutor, ca el să se aplece asupra lor, să verse ulei peste rănilor, să aibă grijă de ei și să-i pună la adăpost. În ultimă instanță, ei știu că au nevoie de îndurarea lui Dumnezeu și de delicatețea sa [...], de o iubire salvatoare care să le fie dăruită în mod gratuit» (*Interviu luat Sfinției Sale Papa emerit Benedict al XVI-lea, în Prin intermediul credinței*, îngrijit de Daniele Libanori, Cinisello Balsamo 2016, 129).

Evangelhia îl indică pe bunul samaritean ca model al unei pasiuni necondiționate pentru fiecare frate și soră pe care-i întâlnim de-a lungul drumului nostru și de aceea se îmbină profund cu tema Meetingului: «Să ne îngrijim de fragilitatea fiecărui bărbat, a fiecărei femei, a fiecărui copil și a fiecărui bătrân, cu acea atitudine solidară și atentă, de apropiere a bunului samaritean» (Enc. *Fratelli tutti*, 79). [<https://www.magisteriu.ro/fratelli-tutti-2020/>].

Nu e vorba numai de generozitate, pe care unii o au mai mult, alții mai puțin. Aici Isus vrea să ne pună în fața esenței profunde a gestului bunului samaritean. Papa Francisc o descrie astfel:

«Recunoașterea lui Cristos însuși în fiecare frate abandonat sau exclus (cf. Mt 25,40.45). În realitate, credința umple de motivații nemaiauzite recunoașterea celui alt, pentru că acela care crede, poate ajunge să recunoască faptul că Dumnezeu iubește fiecare ființă umană cu o iubire infinită și că „îi conferă prin aceasta o demnitate infinită”[61]. La aceasta se adaugă că noi credem că Cristos și-a vărsat sângele pentru toți și pentru fiecare, deci nimeni nu rămâne în afara iubirii sale universale» (*ibid.*, 85). [<https://www.magisteriu.ro/fratelli-tutti-2020/>]

Acest mister nu încetează niciodată să ne uimească, așa cum tocmai Don Giussani a mărturisit în fața prezenței Sfântului Ioan Paul al II-lea în 30 mai 1998: «„Ce este omul ca să-ți amintești de el, fiul omului ca să te îngrijești de el?”. Nicio întrebare nu m-a frapat, în viață, atât de mult ca aceasta. A existat un singur om pe lume care îmi putea răspunde, punând o nouă întrebare: „Ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întregă, dar sufletul și-l va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” [...] Numai Cristos are la inimă tot ceea ce ține de umanitatea mea» (*Generând urme în istoria lumii*, Editrice Nuovo Mondo 2019, p. 7).

Această pasiune a lui Cristos pentru destinul fiecărei creaturi este ceea ce trebuie să însuflețească privirea credinciosului spre oricine: o iubire gratuită, fără măsură și fără calcule. Dar – ne întrebăm – toate acestea n-ar putea părea doar o intenție pioasă, comparativ cu tot ceea ce vedem că se întâmplă în lumea de azi? În lupta pe care o duc cu toții împotriva tuturor, în care egoismele și interesele ascunse par să dicteze agenda vieții indivizilor și națiunilor, cum poate fi privit cel de lângă noi ca un bine ce trebuie respectat, protejat și îngrijit? Cum poate fi învinsă distanța care-i separă pe unii de alții? Pandemia și războiul pare că ar fi sporit adâncitura, făcând să regreseze drumul spre o umanitate mai unită și mai solidară.

Însă știm că drumul fraternității nu e ceva ce plutește pe nori: el trece prin multe deșerturi spirituale prezente în societatea noastră. «În deșert – spunea Papa Benedict al XVI-lea – se redescoperă valoarea a ceea ce e esențial pentru a trăi; astfel în lumea contemporană sunt nenumărate semnele, adesea exprimate într-o formă implicită sau negativă, a setei lui Dumnezeu, a sensului ultim al vieții. Iar în deșert e nevoie, mai ales, de oameni de credință care, prin însăși viața lor, arată calea spre Tărâmul făgăduit și astfel mențin vie speranța» (*Omilia Sfintei Liturghii de deschidere a Anului credinței*, 11 octombrie 2012). Papa Francisc nu obosește să indice strada care traversează deșertul aducând viață: «Angajarea noastră nu constă exclusiv în acțiuni sau în programe de promovare și asistență; ceea ce Duhul pune în mișcare nu este un exces de activism, ci înainte de toate o atenție îndreptată spre celălalt „considerându-l ca una cu noi înșine”[166]. Această atenție plină de iubire este începutul unei adevărate preocupări față de persoana sa și pornind de la ea doresc să caut efectiv binele său» (Exort. ap. *Evanghelii gaudium*, 199). [<https://www.magisteriu.ro/evangelii-gaudium-2013/>]

A recupera această conștientizare e determinant! O persoană nu poate parcurge singură drumul descoperirii de sine, întâlnirea cu celălalt este esențială. În acest sens, bunul samaritean ne arată că existența noastră este intim corelată cu cea a celorlalți și că raportul cu celălalt este condiție pentru a deveni pe deplin noi înșine și ca să aducem rod. Dându-ne viața, Dumnezeu ne-a dat cumva sinele său pentru ca noi, la rândul nostru, să ne dăruim altora: «Ființa umană este făcută să se realizeze, să se dezvolte și să-și poată găsi propria plinătate „numai printr-o sinceră dăruire de sine”» (Enc. *Fratelli tutti*, 87) [<https://www.magisteriu.ro/fratelli-tutti-2020/>]. Don Giussani

adăuga: caritatea este dăruirea de sine „plină de emoție”. Și, într-adevăr e emoționant să ne gândim că Dumnezeu, cel Atotputernic, s-a aplecat peste nimicul nostru, i-a fost milă de noi și ne-a iubit unul câte unul cu o iubire veșnică.

Care este rodul celor care, imitându-l pe Isus, se dăruiesc pe sine? «Prietenia socială, care nu exclude pe nimeni, și fraternitatea deschisă tuturor» (*ibid.*, 94) [<https://www.magisteriu.ro/fratelli-tutti-2020/>]. O îmbrățișare care dăruiește și merge în întâmpinarea celuilalt conștientizând cât e de prețioasă fiecare persoană concretă, în orice situație s-ar afla. O iubire față de celălalt pentru ceea ce e: creatură a lui Dumnezeu, făcută după chipul și asemănarea lui, deci dotată cu o demnitate intangibilă, de care nimeni nu poate dispune sau, mai rău, abuza.

Această prietenie socială este cea pe care noi, în calitate de credincioși, suntem chemați s-o alimentăm prin mărturia noastră: «Comunitatea evanghelizatoare se implică, prin lucrări și gesturi, în viața cotidiană a celorlalți, micșorează distanțele, se înjosește până la umilire, dacă este necesar, și asumă viața umană, atingând trupul suferind al lui Cristos în lume» (*Evangelii gaudium*, 24) [<https://www.magisteriu.ro/evangelii-gaudium-2013/>]. Câtă nevoie au bărbații și femeile vremurilor noastre să întâlnească persoane care să nu dea lecții de la catedră, ci care să coboare în stradă pentru a împărtăși efortul cotidian al vieții, susținute de o speranță în care se poate avea încredere!

Papa Francisc insistă în chemarea creștinilor la această sarcină istorică, pentru binele tuturor, în certitudinea că sursa demnității fiecărei ființe umane și posibilitatea unei fraternități universale este Evanghelia lui Isus întrupată în viața comunității creștine: «Dacă muzica Evangheliei încetează să mai vibreze în măruntaiele noastre, vom pierde bucuria care izvorăște din compasiune, duiosia care se naște din încredere, capacitatea reconcilierii care-și are originea în faptul de a ne ști mereu iertați-trimiși. Dacă muzica Evangheliei încetează să mai cânte în casele noastre, în piețele noastre, în locurile de muncă, în politică și în economie, vom stinge melodia care ne provoacă să luptăm pentru demnitatea fiecărui bărbat și a fiecărei femei» (*Discurs la Întâlnirea ecumenică*, Riga – Letonia, 24 septembrie 2018).

Sfântul Părinte își dorește ca organizatorii și participanții la Meeting 2022 să primească cu inima deschisă și bucuroasă acest apel, continuând să colaboreze cu Biserica universală pe calea prieteniei între popoare, dilatând în lume pasiunea pentru om. Și, în timp ce încredințează această intenție mijlocirii Sfintei Maria, vă trimite din suflet Bindecuvântarea Apostolică.

Adresându-vă urarea mea personală pentru un *Meeting* care să răspundă pe deplin așteptărilor, reconfirm sentimentele mele de distinsă apreciere

A Excelenței Voastre
Devotat
Pietro Card. Parolin
Secretar de Stat